

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobkyně I. S.**, bytem ..., *zastoupené Mgr. Tomášem Zárazem, advokátem, se sídlem U Radbuzy 4, Plzeň*, proti **žalovanému Magistrátu města Plzně**, se sídlem Škroupova 5, Plzeň, za účasti **osob zúčastněných na řízení a) B.L.**, bytem ..., **b) J.K.**, bytem ... **c) M.T.**, bytem ... v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2010, čj. MMP/160228/10

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2010, čj. MMP/160228/10 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 10.640 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Tomáše Záraze, advokáta.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě ke Krajskému soudu v Plzni a jejím doplněním se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2010, čj. MMP/160228/10 (*dále jen napadené rozhodnutí*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 5 (*dále jen správní orgán I. stupně*) ze dne 11. 5. 2010, čj. DOP/344/08-46 (*dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně*), kterým bylo rozhodnuto podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (*dále jen*

ZPK nebo zákon o pozemních komunikacích), jímž bylo k žádosti žalobkyně rozhodnuto o neomezení veřejného přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci na pozemku p.č. 900/1 v katastrálním území Radčice u Plzně (*dále jen předmětná komunikace nebo předmětný pozemek*). Žalobkyně navrhovala zrušení i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a přiznání jí práva na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Žalobkyně tvrdila, že byla uvedenými rozhodnutími zkrácena na svých právech, když správní orgány závažně pochybily nesprávným právním posouzením některých aspektů případu a chybným hodnocením důkazů a skutkových okolností. V doplnění žaloby kromě označení důkazů odkázala na svoji argumentaci uvedenou v odvolání.

První žalobní bod

3. Hlavním argumentem pro nepovolení omezení přístupu na předmětnou komunikaci je, že je vedena v případě povodní jako jediná evakuační trasa pro Hasičský záchranný sbor (*dále jen HZS*) v evakuačním plánu pro lokalitu „Na Hrázi“. Správní orgány nepřihlédly k souhlasnému stanovisku Povodí Vltavy z 6. 5. 2008 s umístěním trvalé překážky provozu na předmětné komunikaci, s osazením vrat, od kterých má Povodí Vltavy klíče a v případě povodňové evakuace má možnost vrata otevřít, čímž je zachována funkce předmětné komunikace jako evakuační trasy. Na stanovisko Povodí Vltavy žalobkyně upozorňovala opakovaně, naposledy v odvolání, ale správní orgány se s ním nijak nevypořádaly.

Druhý žalobní bod

4. Správní orgány ignorovaly, že předmětná komunikace není jedinou příjezdovou cestou k ostatním pozemkům a komunikacím. Tvzení, že je jedinou příjezdovou cestou k pozemkům jiných vlastníků než spoluvlastníků předmětného pozemku, není pravdivé, což je zřejmé z katastrálních map. Správní orgány se tak neseznámily s faktickým dopravním propojením a situací na místě nezná ani příslušný policejní orgán, který se vyjadřoval. K důkazu žalobkyně odkázala na připojenou katastrální mapu, kde je žlutě označen předmětný pozemek a oranžově a zeleně ostatní přístupové cesty.

Třetí žalobní bod

5. Správní orgány nesprávně interpretovaly § 7 odst. 1 ZPK. Dospěly k závěru, že je vlastnické právo spoluvlastníků předmětného pozemku zcela oprávněně omezeno veřejným užíváním účelové komunikace, neboť by omezením veřejného přístupu došlo k ohrožení bezpečnosti majetku, zdraví a života, jelikož je pozemek veden jako jediná evakuační trasa pro HZS. Nepřihlédly k oprávněným zájmům spoluvlastníků předmětného pozemku vyplývajícím z jejich vlastnického práva, které je absolutním panstvím nad věcí a může být omezeno pouze ze zákona, za náhradu, a pokud je to ve veřejném zájmu. I pokud by první dvě podmínky byly splněny, třetí podmínka (veřejný zájem na neomezeném přístupu na účelovou komunikaci) splněna není, protože funkce účelové komunikace jako evakuační trasy byla zachována a není jedinou příjezdovou cestou k ostatním pozemkům a komunikacím.

Čtvrtý žalobní bod

6. Správní orgány pochybily, když ignorovaly judikaturu Ústavního soudu a dospěly k závěru, že neexistuje zákonný důvod pro omezení veřejně přístupné účelové komunikace. Důvod je obsažen v § 7 odst. 1 ZPK, podle něhož může být veřejný přístup na účelovou komunikaci omezen, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů vlastníka tohoto pozemku. Oprávněným zájmem je výkon vlastnického práva, ohrožení bezpečnosti majetku, zdraví a života vlastníků pozemku, charakter komunikace, atd. K možnému omezení vlastnického práva se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, kterým žalobkyně argumentovala, ale správní orgány se jím nezabývaly. Dle tohoto nálezu je právo nakládat s vlastnictvím jedním ze základních lidských práv obsažených v Listině základních práv a svobod (*dále jen LZPS*). Omezit jej ve prospěch veřejného přístupu a veřejného užívání pozemku lze pouze, pokud jsou splněny dva předpoklady, že byl pozemek buď výslovným projevem, nebo konkludentními činy vlastníka určen k obecnému užívání, a že užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby. Bude-li žalobkyně předpokládat, že konkludentními činy předešlého vlastníka předmětného pozemku byla komunikace určena jako účelová, což však někteří současní spoluvlastníci odmítají a dokládají údaji v pozemkových knihách, je jasné, že předmětný pozemek neslouží k uspokojení nutné komunikační potřeby, protože není jedinou komunikací zpřístupňující další pozemky. Pokud bylo nutnou komunikační potřebou umožnění průjezdu v případě povodňové evakuace, tato odpadla souhlasem Povodí Vltavy s umístěním překážky průjezdu.

Pátý žalobní bod

7. Správní orgány pochybily, když ignorovaly předchozí rozhodnutí správního soudu ve stejné věci, kterým měly být vázány. Nerelevantním je argument žalovaného, že s omezením přístupu na předmětnou komunikaci nesouhlasí všichni spoluvlastníci předmětného pozemku. Podle § 139 odst. 1 občanského zákoníku rozhodují o hospodaření se společnou věcí spoluvlastníci většinou, počítanou podle velikosti podílů. Jak vyplývá z předchozího řízení, většina spoluvlastníků předmětného pozemku souhlasí s omezením přístupu na pozemek. O správnosti aplikace § 139 občanského zákoníku rozhodl již Krajský soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2007, sp. zn. 30 Ca 92/2006, kterým věc vrátil k dalšímu řízení správnímu orgánu.

Šestý žalobní bod

8. Správní orgán I. stupně argumentoval také tím, že obdržel nesouhlasné vyjádření Policie ČR s omezením veřejného přístupu na předmětnou komunikaci, a že v rámci postupu podle § 7 odst. 1 ZPK neměl jinou možnost, než rozhodnout o neomezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci. Policie ČR ve vyjádření uvedla, že je důvodem nesouhlasu omezení obecného užívání komunikace a další obslužnosti prostřednictvím účelové komunikace. Použila tedy prakticky totožný nesprávný argument jako správní orgán I. stupně. Nevzala v potaz nadřazenost výkonu vlastnického práva k předmětnému pozemku a ignorovala stanovisko Povodí Vltavy, když uvedla jako další důvod evakuační trasu HZS. Dopustila se tím stejných pochybení jako správní orgán I. stupně.

Sedmý žalobní bod

9. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí plně ztotožnil s argumenty správního orgánu I. stupně, které ve větší míře pouze zrekapituloval a nijak se nevypořádal s argumenty obsaženými v odvolání žalobkyně. Není možné, aby odvolací správní orgán rozhodl, aniž by dostatečně celou věc prostudoval a aniž by se zabýval obsahem podaného odvolání, což se v daném případě stalo.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby.

K prvnímu žalobnímu bodu

11. Správní orgány obou stupňů byly při rozhodování o omezení veřejného přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci vázány § 7 odst. 1 ZPK. Správní orgán I. stupně projednal návrh s Policií ČR a ta nesouhlasila s omezením. Nebylo také prokázáno, že by existovaly důvody k nezbytně nutné ochraně oprávněných zájmů vlastníků. To, že Povodí Vltavy vydalo stanovisko, kterým souhlasilo s umístěním trvalé překážky, není rozhodující, ani se nejedná o závazné stanovisko, proto k němu nebylo přihlíženo. Naopak v dané lokalitě existuje nezbytně nutná ochrana ostatních účastníků řízení, kteří nejsou vlastníky předmětného pozemku, neboť předmětná komunikace je jedinou evakuační trasou vedenou v evakuačním plánu pro lokalitu „Na Hrázi“ v době povodní, jak je zřejmé z fotodokumentace z povodní z ledna 2011. Proto jakékoliv omezení přístupu by mohlo mít za následek ohrožení lidských životů.

K druhému žalobnímu bodu

12. Správní orgány obou stupňů neignorovaly, že předmětná komunikace není jedinou příjezdovou cestou k ostatním pozemkům a komunikacím. Tyto ostatní jsou však v době povodní a záplav nepoužitelné (viz fotodokumentace). Vzhledem k tomu, že se daná lokalita nachází v oblasti ohrožené častými povodněmi, nelze považovat navržené cesty za cesty plnící plnohodnotně svoji funkci. Proto není možné omezit přístup třetím osobám na předmětnou komunikaci.

K třetímu žalobnímu bodu

13. Žalovaný citoval § 7 odst. 1 ZPK a uvedl, je-li účelová komunikace v souladu s vůlí vlastníka zřízena, nemůže její nový vlastník jednostranným vyhlášením zamezit jejímu obecnému užívání. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace. V případě nesouhlasu musí jít o aktivní jednání, což v daném případě v minulosti nebylo. Neomezený okruh uživatelů danou veřejně přístupnou účelovou komunikaci v minulosti neomezeně užíval a tehdejší vlastníci nijak aktivně neprojevovali vůli zamezit jejímu užívání neomezeným počtem osob. Jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci podle § 7 odst. 1 ZPK, proto v souladu s § 19 ZPK platí pro každého její bezplatné užívání obvyklým způsobem.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu

14. Žalovaný vycházel z judikatury (např. z rozsudků Nejvyššího soudu sp.zn. 22Cdo 1868/2000, 22Cdo 2191/2002, 22Cdo 1173/2005 a z nálezu Ústavního soudu ÚS 268/06), ze které vyplývá, že je nutné vykládat zákon o pozemních komunikacích v souladu s čl. 11 LZPS. Veřejně přístupná účelová komunikace může vzniknout proti vůli vlastníka dotčeného pozemku za poskytnutí náhrady. Jestliže však vlastník s jejím zřízením souhlasil, jsou jeho práva omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci. Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci vzniklou ze zákona. Pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku. Dále z judikatury vyplývá, že komunikace, u níž nelze přesně zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků věnována obecnému užívání, jež však byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací. V daném případě se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, která zde byla již v minulosti, a která sice není jedinou přístupovou cestou v období sucha, ale vzhledem k tomu, že se daná lokalita nachází v záplavové oblasti s vysokým rizikem povodní a v době povodní je to jediná přístupová cesta, je zde splněna podmínka nutné komunikační potřeby.

K pátému žalobnímu bodu

15. Podle rozsudku Krajského soudu v Plzni sp.zn. 30Ca 92/2006 jsou podle § 139 odst. 1 občanského zákoníku z právních úkonů týkajících se společné věci oprávnění a povinni všichni spoluvlastníci společně a nerozdílně a o hospodaření se společnou věcí rozhodují většinou počítanou podle velikosti podílů. Prvoinstanční správní orgán i žalovaný proto postupovali v rozporu se zákonem, když v nedoložení souhlasu všech spoluvlastníků spatřovali důvod pro zastavení stavebního řízení podle § 60 odst. 2 stavebního zákona. Tento rozsudek se týkal zastavení stavebního řízení. Nyní probíhající řízení se však týká omezení veřejného přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci a argument, že správní orgány ignorovaly předchozí rozhodnutí soudu, se nezakládá na pravdě, neboť kdyby tomu tak bylo, musel by správní orgán I. stupně žádost o omezení přístupu zamítnout a řízení zastavit s odůvodněním, že nebylo požádáno všemi vlastníky předmětného pozemku, což se nestalo. Správní orgán I. stupně naopak zahájil řízení a o věci rozhodl. Nerozhodl-li ve prospěch žalobkyně, neznamená to, že ignoroval rozsudek soudu, který se nevztahuje na dané řízení.

IV. Replika žalobkyně*K prvnímu žalobnímu bodu*

16. Žalovaný na jedné straně tvrdí, že nepřihlíží ke stanovisku Povodí Vltavy, jelikož pro něj není závazné, ale na druhé straně odkazuje na předmětnou komunikaci jako na jedinou evakuační trasu a na možné ohrožení lidských životů během povodní. To znamená, že se

žalovaný neseznámil se stanoviskem Povodí Vltavy ani s prohlášením spoluvlastníků, přestože na tyto dokumenty žalobkyně opakovaně odkazovala a jsou součástí spisu. Vrata na předmětné komunikaci byla v době hrozících povodní v lednu 2011 otevřena samotnými spoluvlastníky a klíče má k dispozici příslušná povodňová komise. Argumentace, že vrata zabraňují případné evakuaci během povodní, je zcela lichá.

K druhému žalobnímu bodu

17. Žalovaný opakovaně argumentuje hrozícími povodněmi a jedinou možnou evakuační trasou přes předmětný pozemek, ale zcela účelově opomíjí, že v době hrozících povodní jsou vrata odemčena a případná evakuace osob a majetku může být realizována. Žalovaný ničím nedokládá, že je daná oblast ohrožena častými povodněmi.

K třetímu žalobnímu bodu

18. Není pravdou, že vlastníci v minulosti nebránili užívání předmětné komunikace neomezeným okruhem uživatelů.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu

19. Předmětná komunikace není jedinou přístupovou cestou k ostatním nemovitostem, proto neexistuje veřejný zájem ve smyslu naléhavé komunikační potřeby. V době hrozící povodně jsou vrata odemčena. Nutnost komunikační potřeby v daném případě neexistuje.

K pátému žalobnímu bodu

20. Argument žalovaného, že s omezením přístupu na předmětný pozemek nesouhlasí všichni spoluvlastníci předmětného pozemku, není na místě.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

21. K žalobě se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení ad b) J.K., který uvedl, že souhlasí s rozhodnutím žalovaného a nesouhlasí s omezením veřejného přístupu na předmětnou komunikaci. Je majitelem pozemku č. 744 a na předmětné komunikaci má právo cesty vozové ke svému pozemku. Tato cesta je spoustu let uzavřená černou stavbou. Dvakrát ji otevřel na příkaz stavebního úřadu a opět byla uzavřena černou stavbou. O odstranění této stavby se jedná dodnes.

VI. Posouzení věci Krajským soudem v Plzni

Z čeho soud vycházel

22. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen s.ř.s.*).

23. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů. O věci samé rozhodl soud po provedeném jednání, při němž účastníci setrvali na své argumentaci.

Skutkový základ věci

24. Žalobkyně podala 24. 6. 2008 ke správnímu orgánu I. stupně návrh na omezení veřejného přístupu na pozemek p.č. 900/1 v k.ú. Radčice u Plzně (*viz předmětný pozemek*), jehož je jedním ze spoluvlastníků, neboť je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů spoluvlastníků předmětného pozemku. Návrh zdůvodnila: (1) Spoluvlastníci předmětného pozemku se neomezeným veřejným přístupem na předmětný pozemek a průjezdem automobilů cítí ohroženi na bezpečnosti majetku, zdraví a životě, neboť předmětný pozemek sousedí s parcelami, kde bydlí. Nechtějí být rušeni pohybem či průjezdem třetích osob, obtěžováni hlukem a znečišťováním předmětného pozemku. (2) Předmětný pozemek je nepevněnou úzkou prašnou cestou bez chodníku a bez veřejného osvětlení, proto není způsobilý být veřejně přístupovou či příjezdovou cestou pro neomezený počet třetích osob. Již od roku 1935 byl určen jako cesta pro úzký okruh spoluvlastníků přilehlých pozemků. Není proto možné, aby byl bez souhlasu spoluvlastníků užíván kýmoli jiným – odkaz na nález Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 268/06. (3) Spoluvlastníci pozemku jsou povinni předmětný pozemek udržovat k účelu, pro který je určen, přičemž čím více třetích osob jej bude užívat, tím vyšší náklady budou na údržbu vznikat. Odporovalo by dobrým mravům a bylo v rozporu s § 3 občanského zákoníku, aby spoluvlastníci nesli náklady na údržbu a byli odpovědní za bezpečnost pohybu osob a průjezd dopravních prostředků.

25. Policie České republiky se k návrhu vyjádřila přípisem z 3. 3. 2010 a uvedla: *K předložené žádosti o stanovisko k návrhu omezení veřejného přístupu na ÚK p.č. 900/1 prostřednictvím p.č. 974/23 a dalších po posouzení z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích sdělují, že dopravní inspektorát se zamezením vjezdu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci v místě p.č. 974/23 nesouhlasí. Důvodem je omezení obecného užívání komunikace a další obslužnosti prostřednictvím ÚK p.č. 900/1 a skutečnost, že je zde vedena evakuační trasa HZS.*

26. Správním orgánem I. stupně bylo o návrhu rozhodnuto podle § 7 odst. 1 ZPK (dne 11. 5. 2010, čj. DOP/344/08-46) tak, že se veřejný přístup na veřejně přístupnou účelovou komunikaci na pozemku p.č. 900/1v k.ú. Radčice u Plzně neomezuje. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno: *Ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace není potřeba správního rozhodnutí ani není podstatné, jak je příslušný pozemek, na němž se komunikace nachází, veden v katastru nemovitostí či jak byl evidován v minulosti. Podstatné je, zda tento pozemek splňuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace uvedené v § 7 odst. 1 ZPK, tedy zda jde o dopravní cestu určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. ...Je nutno zdůraznit, že dispozice s účelovou komunikací je omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání, která v daném případě má přednost před soukromoprávní dispozicí s účelovou komunikací. K námitce pana ... a paní ..., že se od roku 1935 jedná o soukromou*

cestu, nebyly doloženy žádné doklady, které by potvrzovaly pravdivost tohoto tvrzení. Nevyhovění návrhu bylo zdůvodněno nesouhlasným vyjádřením příslušného orgánu Policie České republiky, bez kterého silniční správní úřad nemůže omezit veřejný přístup na veřejně přístupné účelové komunikaci, neboť není kompetentní rozhodovat o bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a dále tím, že je předmětná komunikace zařazena v návrhu cyklotras v generelu cyklotras města Plzně. Správní orgán I. stupně uzavřel, že návrhu nebylo vyhověno proto, že nebylo prokázáno, že by to bylo nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů žadatelky a naopak je ve veřejném zájmu, aby komunikace zůstala i nadále veřejně přístupnou, neboť se jedná o jedinou evakuační trasu vedenou v evakuačním plánu pro lokalitu „Na Hrázi“ v případě povodní, která je navíc uvedena v návrhu cyklotras města Plzně.

27. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně a v jeho postupu neshledal pochybení. Dle žalovaného (1) ohrožení majetku a zdraví není nijak výrazné, tudíž nevyžaduje nutnou ochranu oprávněných zájmů vlastníků předmětného pozemku, (2) s omezením veřejného přístupu nesouhlasí všichni vlastníci, (3) účelová komunikace nacházející se na předmětném pozemku je zařazena v plánu evakuační trasy a jakékoliv omezení přístupu by mohlo mít za následek ohrožení lidských životů. Žalovaný konstatoval, že účelová komunikace není veřejným statkem, ale soukromoprávní vztahy k ní jsou omezeny institutem jejího veřejného užívání (§ 19 ZPK) a s tím spojeným veřejným zájmem na neomezování tohoto veřejného práva a uvedené v teoretické rovině rozvinul. Odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu (22Cdo 2191/2002), kde bylo uvedeno, jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil nesouhlas, jde o účelovou komunikaci vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí jít o aktivní jednání, což v daném případě v minulosti tak nebylo. Neomezený okruh uživatelů dané veřejně přístupné účelové komunikace ji v minulosti užíval bez omezení a tehdejší vlastníci nijak aktivně neprojevili svou vůli s nelibostí ve využívání této účelové komunikace neomezeným počtem osob. Žalovaný uzavřel, že platí, pokud je jednou účelová komunikace zřízena, a k tomu není zapotřebí žádné rozhodnutí, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku (účelové komunikace) a tito nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít. V dané věci je naopak žádoucí a ve veřejném zájmu, aby uvedená komunikace zůstala i nadále veřejně přístupná.

Právní posouzení dané problematiky obecně

28. Podle § 2 odst. 1 ZPK *pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti. Ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) ZPK patří mezi pozemní komunikace účelová komunikace. Podle § 7 odst. 1 ZPK účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka.*

29. Podle § 19 odst. 1 ZPK *v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace.*

30. Oprávnění k obecnému užívání pozemních komunikací vzniká předem neurčenému okruhu uživatelů, přičemž nejde o soukromá práva konkrétních osob k věci cizí, tedy o věcná břemena, ale vzniká přímo ze zákona, na rozdíl od užívání zvláštního, které bývá vázáno na vydání určitého individuálního správního aktu (viz Hendrych D. a kol.: Správní právo. 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, str. 326 a násl.). Toto oprávnění svědčí každému uživateli jakékoli pozemní komunikace, tedy i účelové komunikace, která je v soukromém vlastnictví.

31. Podle ustálené judikatury [rozsudky Nejvyššího soudu zmíněné v žalobě (viz odst. 14), dostupné na www.nsoud.cz, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 5As 20/2003 – 64, ze dne 15. 11. 2007, čj. 6Ans 2/2007 – 127, publikovaný pod č. 1486/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 3. 2010, čj. 5As 3/2009 – 76, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz, a nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>] je třeba zákon o pozemních komunikacích vykládat v souladu s čl. 11 LZPS, podle něhož *má každý právo vlastnit majetek. Vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu* (odst. 1). *Zákon stanoví, který majetek nezbytný k zabezpečování potřeb celé společnosti, rozvoje národního hospodářství a veřejného zájmu smí být jen ve vlastnictví státu, obce nebo určených právnických osob; zákon může také stanovit, že určité věci mohou být pouze ve vlastnictví občanů nebo právnických osob se sídlem v České a Slovenské Federativní Republice* (odst. 2). *Vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem* (odst. 3). *Vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu* (odst. 4).

32. Podle citované judikatury nemůže veřejně přístupná účelová komunikace vzniknout proti vůli vlastníka dotčeného pozemku. Jestliže však vlastník s jejím zřízením souhlasil, jsou jeho soukromá práva omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, resp. účelové komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci. Veřejně přístupnou účelovou komunikací se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným nebo konkludentním (vlastník obecné užívání trpí a neklade mu překážky). Rovněž účelová komunikace, u níž již nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována, která však byla jako veřejná cesta užívána odnepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Novodobá judikatura v tomto ohledu navazuje na rozhodovací praxi předválečného Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí Boh. A 10017/32). Ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace tedy není třeba správního rozhodnutí ani není podstatné, jak je příslušný

pozemek, na němž se komunikace nachází, veden v katastru nemovitostí, či jak byl evidován v minulosti. Podstatné je, zda tento pozemek splňuje znaky pozemní komunikace podle § 2 odst. 1 ZPK a veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 ZPK, tedy zda jde o dopravní cestu, určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Z citované judikatury pak je zřejmé, že vedle souhlasu vlastníka je podmínkou veřejného užívání účelové komunikace existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Z hlediska legitimního omezení vlastnického práva se tak jedná o nezbytnou podmínku proporcionality tohoto omezení. To znamená, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům.

33. Užívání veřejně přístupné účelové komunikace může být omezeno způsobem upraveným v § 7 odst. 1 věta druhé ZPK, tedy rozhodnutím silničního správního úřadu na návrh vlastníka účelové komunikace, po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky, pokud je to nezbytné k ochraně oprávněných zájmů vlastníka. V řízení o návrhu na omezení přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci musí silniční správní úřad poměřit ochranu oprávněných zájmů vlastníka účelové komunikace s oprávněnými zájmy dosavadních uživatelů účelové komunikace, zvláště těch, kteří ji využívají pro přístup ke svým nemovitostem nebo pozemkům.

34. Pokud je silničním správním orgánem rozhodováno podle § 7 odst. 1 věta druhá ZPK o návrhu na omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci, je nutno ve správním řízení postupovat v souladu s § 44 odst. 1 ZPK, podle něhož *pokud tento zákon nestanoví jinak, postupuje se v řízení o věcech upravených tímto zákonem podle obecných předpisů o správním řízení, neboť zákon o pozemních komunikacích pro toto řízení nestanoví jinak.* Obecným předpisem o správním řízení je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen správní řád*). Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění (rozhodnutí) se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Podle § 89 odst. 2 správního řádu *odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*

35. Z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu plyne, že je správní orgán krom jiného povinen vypořádat se *s námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí* a informace o tom, jak se s nimi vypořádal, musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit v odůvodnění svého rozhodnutí. Jde-li o odvolací řízení, pak odvolací správní orgán ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkouvává správnost napadeného rozhodnutí krom

jiného zejména v rozsahu námitek uvedených v odvolání a své závěry o takovém přezkumu, tzn. jejich důvodnost či nedůvodnost, musí v odůvodnění rozhodnutí o odvolání přezkoumatelným způsobem zdůvodnit. Pokud v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. v rozhodnutí odvolacího správního orgánu o odvolání, takové zdůvodnění není nebo je uvedeno způsobem nesrozumitelným, není možné správnost závěrů správního orgánu, resp. odvolacího správního orgánu, a tím i zákonnost rozhodnutí přezkoumat. K tomu je vhodné dodat, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolacího správního orgánu tvoří zásadně jeden celek, tzn., že případné nedostatky v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně lze za určitých podmínek odstranit v rámci odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

První žalobní bod

36. První žalobní bod (odst. 3) soud shledal důvodným.

37. Žalobkyně v odvolání namítala, že se *správní orgán nezabýval dostatečně otázkou evakuační cesty vedené v evakuačním plánu pro lokalitu „Na Hrázi“ v případě povodní*. Uvedla, že tato otázka byla již vyřešena za součinnosti Povodí Vltavy, kdy příslušný správce povodí učinil 6. 5. 2008 stanovisko, že nemá námitek proti osazení vrat na příslušném pozemku, tedy zamezení vstupu na pozemek, a souhlasí se záměrem osazení vrat, a to za podmínek, které již žadatelka splnila. Správní orgán má již toto stanovisko k dispozici, jelikož mu bylo zasláno. Přesto správní orgán jakoby účelově negativně argumentuje něčím, co je již vyřešeno. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *Další argument, který vzal odvolací orgán v rámci své správní úvahy za podstatný je ten, že daná účelová komunikace nacházející se na předmětném pozemku je zařazena v plánu evakuační trasy a jakékoliv omezení přístupu by mohlo mít za následek ohrožení lidských životů*. Z uvedeného není zřejmé, o jakou evakuační trasu se jedná, na základě jakých právních předpisů dospěl žalovaný k tomuto závěru, jakými úvahami byl veden při hodnocení jakých důkazů a které skutečnosti byly podkladem pro tento závěr. Žalovaný se s uvedenou odvolací námitkou v citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí ani na jiném místě odůvodnění nezabýval. Postupem žalovaného tak došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu a § 89 odst. 2 správního řádu, když se žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal s námitkou žalobkyně ohledně souhlasného stanoviska Povodí Vltavy z 5. 6. 2008. Ohledně této námítky je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Druhý žalobní bod

38. Druhý žalobní bod (odst. 4) soud shledal důvodným.

39. V daném správním řízení bylo rozhodováno podle § 7 odst. 1 ZPK o omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci (odst. 26). Samotný návrh byl formulován na omezení veřejného přístupu na pozemek p.č. 900/1 v k.ú. Radčice u Plzně. To znamená, že již správní orgán I. stupně byl povinen zcela konkrétní argumentací zdůvodnit, na základě jakých úvah a podkladů pro rozhodnutí dospěl k závěru, že se na pozemku p.č. 900/1 v k.ú. Radčice u Plzně nachází účelová komunikace a tato, že je veřejně přístupná. Pak teprve se mohl

zabývat návrhem na omezení veřejného přístupu na takovou účelovou komunikaci. Správní orgán I. stupně, ač v odůvodnění avizoval, že je *podstatné, zda tento pozemek splňuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace uvedené v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích*, se nezabýval podmínkou patřící na základě ustálené judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (odst. 31-32) mezi zákonné znaky veřejně přístupné účelové komunikace, a to existencí nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby a neuvedl úvahy týkající se v souvislosti s výkladem § 7 odst. 1 ZPK posouzení této podmínky pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace. Správní orgán I. stupně tak porušil § 7 odst. 1 ZPK a § 68 odst. 3 správního řádu a jeho rozhodnutí je v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

40. V odvolání žalobkyně uvedla: *že předmětný pozemek ... nezbytně nespojuje ostatní nemovitosti nebo ostatní komunikace. Tyto jsou přístupné jinými možnými přístupovými cestami. Přístup k jiným nemovitostem či komunikacím přes pozemek p.č. 900/1 v k.ú. Radčice u Plzně pouze třetím osobám cestu zkracuje, to však na úkor vlastníků předmětné nemovitosti. Třetí osoby se mohou dostat k nemovitostem či k jiným komunikacím bez problémů jiným způsobem a současně tak tedy neomezují vlastnické právo žadatelky a ostatních spoluvlastníků. Že objektivně existuje bezproblémový přístup k nemovitostem či jiným komunikacím je zřejmé i z toho, že pozemek p.č. 900/1 ... je již po několik let na jedné straně uzavřen vraty a tedy pro průchod či průjezd není užíván. Existuje-li tedy jiná alternativa přístupu k nemovitosti a předmětný pozemek by tudíž neplnil roli nezbytné komunikační spojnice, je alternativní vstup do nemovitosti přes pozemek jiného vlastníka ryze soukromým zájmem vlastníka nemovitosti, který je případně upravitelný soukromoprávními instituty, nikoli však institutem veřejného práva. Teprve v případě, že objektivně neexistuje jiná možnost komunikační potřeby (což však není případ žadatelky ...), je založeno i „právo“ vstupu třetím osobám, tedy veřejnosti. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně (odst. 26), aniž by se s uvedenou námitkou v rámci odvolacího řízení vypořádal. V odůvodnění napadeného rozhodnutí není zmíněna ani posouzena její důvodnost či nedůvodnost (odst. 27). Žalovaný tak porušil § 89 odst. 2 správního řádu, když nepřezkoumal soulad rozhodnutí správního orgánu I. stupně s § 7 odst. 1 ZPK z pohledu nezbytné komunikační potřeby. Porušil § 68 odst. 3 správního řádu a § 89 odst. 2 správního řádu, když se v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal s námitkou žalobkyně ohledně nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby přes pozemek p.č. 900/1 v k.ú. Radčice u Plzně. Ohledně této námitky je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.*

Třetí žalobní bod

41. Třetí žalobní bod (odst. 5) soud shledal důvodným.

42. Při posouzení třetího žalobního bodu je nutno zopakovat, že v případě rozhodování o omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci, resp. dle návrhu žalobkyně na pozemek p.č. 900/1, bylo nejprve nutno postavit najisto a řádně zdůvodnit, že se na pozemku p.č. 900/1 nachází veřejně přístupná účelová komunikace a teprve po té bylo možné rozhodovat podle § 7 odst. 1 ZPK jsou-li splněny podmínky pro omezení veřejného přístupu na tuto účelovou komunikaci. Povinností správního orgánu I. stupně tak bylo postupovat na základě žádosti

žalobkyně podle § 3 správního řádu tak, *aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*. Po té, kdy správní orgán ve smyslu § 50 správního řádu shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí a měl k dispozici vyjádření účastníků řízení k těmto podkladům, měl učinit výklad v daném řízení aplikovaného ustanovení § 7 odst. 1 ZPK a zhodnotit, zda je možné na základě shromážděných podkladů pro rozhodnutí návrhu vyhovět, či nikoliv a tento svůj závěr v odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřit a vyjádřit se i k námitkám účastníků řízení vzneseným v průběhu správního řízení. Pokud jde o tvrzení žalobkyně ve třetím žalobním bodu, že *správní orgány nepřihlédly k oprávněným zájmům spoluvlastníků předmětného pozemku vyplývajícím z jejich vlastnického práva*, správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí toliko uvedl, že *pro omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci, která se nachází na pozemku p.č. 900/1 ... není důvod, neboť nebylo prokázáno, že by to bylo nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů žadatelky*, aniž by zdůvodnil, na základě jakých skutkových zjištění a z jakých důkazů učiněných k tomuto závěru dospěl. Správní orgán I. stupně tak porušil § 7 odst. 1 ZPK a § 68 odst. 3 správního řádu. Jeho pochybení nenapravil ani žalovaný, který se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, aniž by reagoval na odvolací námitku žalobkyně, která v odvolání zopakovala argumentaci z žádosti a namítala, že se správní orgán I. stupně *ve svém rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal se skutečnostmi, které žadatelka uváděla ve své žádosti. ... V případě, že by se správní orgán dostatečně zabýval žádostí, reagoval by na důvody, kterými žadatelka odůvodnila svoji žádost a ve svém rozhodnutí by se s nimi vypořádal*. Žalovaný tak porušil § 68 odst. 3 správního řádu a § 89 odst. 2 správního řádu. Za této situace nelze přezkoumat, jak bylo posouzeno splnění podmínky: *pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka*.

Čtvrtý žalobní bod

43. Čtvrtý žalobní bod (odst. 6) shledal soud důvodným.

44. Při posouzení čtvrtého žalobního bodu platí obdobně to, co bylo řečeno v souvislosti s druhým a třetím žalobním bodem o povinnosti správních orgánů obou stupňů postavit najisto, že se na předmětném pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v odůvodnění rozhodnutí žalovaného není zdůvodněno, jak dospěly správní orgány k závěru prezentovanému žalovaným, že *neomezený okruh uživatelů dané veřejně přístupné účelové komunikace ji v minulosti užíval bez omezení a tehdejší vlastníci nijak aktivně neprojeví svou vůli s nelibostí ve využívání této účelové komunikace neomezeným počtem osob*. Není zdůvodněno, zda je splněna podmínka, že užívání předmětného pozemku (účelové komunikace) slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby. Tvrdí-li žalovaný ve vyjádření k žalobě (odst. 14), že se jedná *o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, která zde byla již v minulosti, a která sice není jedinou přístupovou cestou v období sucha, ale vzhledem k tomu, že se daná lokalita nachází v záplavové oblasti s vysokým rizikem povodní a v době povodní je to jediná přístupová cesta, je zde splněna podmínka nutné komunikační potřeby*, pak ohledně tohoto skutkového závěru nejsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeny podklady, na základě nichž byl učiněn a je uváděn až ve vyjádření k žalobě, ačkoliv žalobkyně v odvolání argumentovala nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp.zn. II. ÚS 268/06, a to jak v souvislosti s pochybnostmi o samotné existenci veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku, tak

s neexistencí nutné komunikační potřeby přes předmětný pozemek. Žalovaný na tuto její odvolací námitku žádným způsobem nereagoval a nevypořádal se s ní (odst. 27). Žalovaný tak porušil § 68 odst. 3 správního řádu a § 89 odst. 2 správního řádu.

Pátý žalobní bod

45. Pátý žalobní bod (odst. 7) soud shledal důvodným.

46. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 10. 2007, čj. 30Ca 92/2006-100, byla zrušena rozhodnutí správních orgánů obou stupňů týkající se zastavení stavebního řízení (ohlášení drobné stavby označené jako úprava stávajícího plotu, osazení stávajícího plotu vraty, na pozemku č. 900/1 v katastrálním území Radčice u Plzně), když jedním z důvodů pro zatažení řízení bylo, že ohlášení nebylo podepsáno všemi spoluvlastníky předmětného pozemku a tato vada nebyla ve stanovené lhůtě odstraněna. V odůvodnění rozsudku je k tomu uvedeno, že stavební zákon, ani zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení a zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ani jiné právní předpisy dopadající na danou věc, *nemají vlastní úpravu, která by se týkala nakládání s věcí, která je v podílovém spoluvlastnictví více vlastníků. ... nestanoví, že by ohlášení stavebnímu úřadu nebo žádost o stavební povolení musela být podepsána všemi spoluvlastníky, či doložena souhlasem všech spoluvlastníků pozemku, na kterém má být stavba realizována. Z toho důvodu je obecná úprava nakládání s věcí, která je ve spoluvlastnictví více vlastníků, obsažená v § 139 odst. 1 občanského zákoníku zcela aplikovatelná i ve stavebním řízení. Byla-li žádost o stavební povolení, resp. ohlášení, podepsána vlastníky disponujícími 5/7 podílu na nemovitosti, tj. většinovými spoluvlastníky, a ze žádné skutečnosti nevyplývalo, že by menšinoví spoluvlastníci disponující podílem 2/7 na nemovitosti postupovali podle § 139 odst. 3 občanského zákoníku, nebyl žádný důvod, aby správní orgány po navrhovatelích požadovaly doložení souhlasu zbylých spoluvlastníků. Prvoinstanční správní orgán i žalovaný proto postupovali v rozporu se zákonem, když v nedoložení souhlasu všech spoluvlastníků spatřovali důvod pro zastavení stavebního řízení podle § 60 odst. 2 stavebního zákona.*

47. V uvedené stavební věci rozhodl zdejší soud o správnosti aplikace § 139 občanského zákoníku v řízení o ohlášení drobné stavby na pozemku ve spoluvlastnictví více vlastníků. Nelze souhlasit s žalobkyní, že správní orgány ignorovaly předchozí rozhodnutí správního soudu ve stejné věci, neboť v citovaném rozsudku zdejšího soudu se jednalo o věc stavební. Žalovaný však v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl jako další důvod pro zamítnutí odvolání, že *s omezením veřejného přístupu nesouhlasí všichni vlastníci*, aniž by tento svůj závěr zdůvodnil příslušnou právní úpravou a konkrétním skutkovým zjištěním. Žalovaný tak porušil § 68 odst. 3 správního řádu a § 89 odst. 2 správního řádu.

Šestý žalobní bod

48. Šestý žalobní bod (odst. 8) shledal soud důvodným.

49. Správní orgán I. stupně rozhodoval ve smyslu § 7 odst. 1 ZPK o návrhu na omezení veřejného přístupu na předmětný pozemek (účelovou komunikaci). Byl proto povinen podle tohoto ustanovení návrh *projednat s příslušným orgánem Policie České republiky*. To

znamená, že za situace, kdy Policie České republiky ve vyjádření z 3. 3. 2010 jako jeden z důvodů nesouhlasu uvedla, že *je zde vedena evakuační trasa HZS*, a žadatelka tvrdila ohledně evakuační trasy opakovaně, naposledy v odvolání, že má k dispozici stanovisko Povodí Vltavy z 6. 5. 2008 a toto dle svého tvrzení ve správním řízení předložila (ve správním spise se však nachází fotokopie předložená až spolu s odvoláním), měl žalovaný, pokud tak neučinil správní orgán I. stupně i toto stanovisko zahrnout do projednání návrhu s Policií České republiky a v odůvodnění svého rozhodnutí uvést závěry tohoto projednání, např. zda bylo způsobilé přivodit změnu ve vyjádření Policie ČR či zda vůbec mohlo mít vliv na rozhodnutí o žádosti žalobkyně a současně zdůvodnil na základě jaké právní úpravy a jakých skutkových zjištění *je zde vedena evakuační trasa HZS*. Žalovaný tak porušil § 68 odst. 3 správního řádu a § 89 odst. 2 správního řádu a jeho závěr totožný s vyjádřením Policie České republiky týkající se evakuační trasy HZS přes předmětný pozemek je tak nepřezkoumatelný.

Sedmý žalobní bod

50. Sedmý žalobní bod (9) shledal soud důvodným.

51. Povinností žalovaného bylo koncipovat odůvodnění svého rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu (odst. 35). Jak bylo soudem konstatováno ohledně předchozích žalobních bodů, žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, které zrekapituloval, doplnil o důvod, že s omezením veřejného přístupu nesouhlasí všichni vlastníci (viz pátý žalobní bod), avšak žádným způsobem se nevypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami žalobkyně. Porušil tak obě uvedená ustanovení správního řádu a § 7 odst. 1 ZPK a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Závěr

52. Žalobkyně byla ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. zkrácena na svých subjektivních veřejných právech rozhodnutím správního orgánu. Žaloba je důvodná. Soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř.s. Současně vyslovil podle § 78 odst. 4 s.ř.s., že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

VII. Náklady řízení

53. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tariff*).

54. Odměna advokáta sestává z 3 úkonů právní služby, a to za jeden úkon (převzetí a příprava věci) podle § 11 odst. 1 písm. a) a dva úkony (podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného) podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního 2.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát

za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Zástupce žalobce, advokát, ve věci učinil celkem tři úkony, tj. 7.200 Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se náklady řízení zvyšují o 1.440 Kč, tj. o částku odpovídající této dani (20 %) vypočtenou podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb. K odměně advokáta bylo připočteno 2.000 Kč za zaplacený soudní poplatek podle položky 14a, bod 2. písm.a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Náklady řízení tak činí 10.640 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění bylo určeno podle § 149 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení výslovně žádnou povinnost neuložil, nebyla jim náhrada nákladů tohoto řízení přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 27. září 2012

JUDr. Jana Daňková,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová